

En dans kring maktens gyllene kalv

Den 22 mars framträder Peter Hallén i Tendens (SR, P1). Efter att ha levt samman med en av de svenska Hollywoodfruarna ger han oss sin syn på varför sådan vikt fästs vid status och ställning i vårt materialistiska samhälle. Allt handlar om sex. Det finns liknande exempel från fåglarnas värld, en pippi i Australien som bygger oförsvarligt stora och färggranna bon bara för att imponera på honorna. Hallén föreslår att vi växer ur barnskorna och lever andligt.

Hans reflektioner kring sexualitetens olika maktsymboler liknar mina egna funderingar kring hur det kristna landskapet i vårt land har kunnat bli så till den grad petrifierat och överlastat med statussymboler. Vi missar själva poängen med kristendomen, nämligen att vörda livet genom att utöva barmhärtighet. Gud har skapat oss människor och är vårt liv. Det är väl det all grannlåt skall dölja.

Förlagschef som släpper in vargen i fårhagen

Barmhärtigheten är så fundamental att den genomsyrar Jesu hela undervisning. Det finns en förebådande klarsyn hos Mose och profeterna, liksom i Salomos tempel: pelarna Jakin och Boas. Gud har skapat oss och håller oss vid liv. Hur kan förlagschefen på Verbum och Cordia, Kerstin Kyhlberg-Engvall (bilden), säkert det fegaste som går i ett par skor, inbilla sig att detta i längden kan förträngas? Om hon refuserar *Person och politik* (med ett förord av Svante Nordin) efter att ha läst den, då vill hon att kyrkfolket skall glömma vad kristendom är, vad kyrkans ärende är. Hon vill att vi skall förhärda våra hjärtan. Hon vill att utrensningarna på våra sjukhus skall fortsätta. Kanske finns det någon stilig abortläkare hon vill ställa sig in hos? En politiker eller biskop vars falska förespeglingar om en ny kristendom hon inte vill störa? Sanningen får inte komma fram.

Barmhärtighet och fri abort går nämligen inte ihop, om nu någon trodde det. Fri abort har vi för att de brunstiga högdjuren i landets politisk-ekonomiska överhet skall få knulla gratis i kanslihuset och Vasastaden och skicka de stackars värkande flickorna till akuten efteråt. Det är ju det som kallas en kvinnlig rättighet, att bli skickad iväg till sjukhuset och få spela upp charaden att havandeskap är en sjukdom.

Det är i många år nu som jag har försökt att påminna kyrkans och den kristna kulturens aktörer om den ursprungliga, gudagivna ordningen genom att skriva. Jag har även sjungit, men det fungerar bara som underhållning och bekräftelse på att alla vill sova vidare. I min iver att väcka de slöa har jag författat brev, skrivelser, insändare, debattartiklar, kulturartiklar, essayer, uppsatser, dikter och romaner. Tidningen Världen idag har varit mycket tillmötesgående och tryckt både debatt och kultur utan att refusera och utan att peta i texten. Man säger också att man skulle ge ut *Person och politik*, om man hade möjligheterna. Men inte i något fall har jag fått minsta respons från de förlag som prålar med kristendomens fjädrar fastän de inte vill veta av Guds son och inte kan låta bli att håna mig. Sanningen att säga har väl responsen inte varit översvallande från världsliga förlag heller (där är ju restriktionen förväntad), men jag har fått utomordentliga lovord av Bibliotekstjänst och blivit publicerad hos Atremi, Calidris och Thales och fått ett manus antaget av Ärlans förlag. Kalle Hägglund hade lovat ge ut Shekina, när han dog. Jag har framträtt i TV kanal 1. Jag har tagit emot

många erkännssamma refuseringsbrev, vilket anses förebåda ett genombrott. En av Bonniers redaktörer offrade en halvtimme i telefon på att tala med mig om hur *Shekina* borde ha skrivits för att intressera hans förlag. Många skulle ta det som ett erkännande.

Vad får jag av den välrenommerade förläggaren och statskyrkoprästen Per Åkerlund på Artos? I ett brev fullt av ursäkter beklagar han att det av flera olika skäl överstiger hans förmåga att göra min bok rättvisa. Han kunde hellre ha sagt som det är, att han saknar modet att lämna sin bekväma zon av ofarlig teologisk utgivning. Att prioriteringen ger en falsk bild av kristen tro och vilseleder folk har ingen betydelse.

Det förefaller dock som att jag inte är ensam. Den kristna rikstidningen Dagen har haft reportage om kristna författare på sekulära förlag, bland dem prästen Christian Braw, snart den kristna smedjans grand old man. När hans jämnåriga gjorde lumpen kom han ut på Bonniers (under pseudonymen F.J. Nordstedt). Det blev en lång svit av romaner där. När största delen av hans generation böjde sina knän för den urspårade Svenska kyrkans och de vingliga frikyrkornas Mamon, stod han rak och såg vännerna och karriären fly sin kos. Idag ges han ut av profana Häggelunds förlag. Det förefaller att vara särskilt förödmjukande, att inte ens Libris ger ut hans böcker. På detta förlag är nämligen hans dotter redaktör och utgivare av en lång serie kassasuccéer om den kyrkliga bageri- och kokkonsten. "Långpannans lov" är bara en av dessa titlar. Skall inte vi människor lovsjunga vår far?

Johan Lundell, generalsekreterare för Ja till livet

Att mina egna alster skulle komma ut på de brutalt sekulariserade "kristna" förlagen skulle alltså kräva ett mindre mirakel. Det är från och med nu fullständigt oförväntat, hör inte till de sannolika prognoserna. För de giriga förläggare som gärna vill sola sig i kristendomens falnade glans men inte vill höra talas om barnens evangelium, är jag och mina försök till kommunikation bara en plågsam påminnelse, i bästa fall.

Men Ja till livet då, den rörelsen är väl för livet och positiv till att sanningen om aborterna kommer fram? Styrelseledamoten och professorn Kjell O Leijon föreslog efter genomläsningen av *Person och politik* att boken genast borde ut på marknaden och rekommenderade ingalunda långsökt Ja-till-livet-ägda förlaget ProVita, i vars styrelse han också sitter. Men ProVita refuserar också, trots ivrig uppvaktningsfrån min sida. Jag får inte ens använda deras logotype.

Anders Bylander